

Jytte forstod godt, at den Hilsen kun havde været et Paaskud, som rimeligvis endda var opfundet. Fru Merck maatte paa en eller anden Maade have faaet Underretning om hendes Besøg hos Karsten From og var aabenbart straks bleven mistænksom. Jytte vidste ikke, at Karsten From den foregaaende Dag for hendes Skyld havde sendt sin Veninde et pludseligt Afbud, der bragte hende i Raseri og siden havde givet Anledning til en frygtelig Scene imellem dem. Dog anede hun noget saadant, saasnart hun havde forstaaet, at Fru Merck var kommen her paa Spioneri.

»Det var iøvrigt pudsigt, at hun skulde give sig til at tale om Froms store Aftenselskab paa Fredag,« sagde Fætteren. »Jeg kommer nemlig lige fra ham, og han sagde selv akkurat det samme om det. Han troede ikke, det blev morsomt, og han havde aller-mest Lyst til at aflyse det, sagde han. Men der er allerede engageret et Zigøjnerorkester, og Maden og Betjeningen er jo ogsaa bestilt. Jeg tror endda, han har gjort særlig store Anstalter dennegang.«

»Hvorfor er han da bange for, at det ikke skal blive vellykket?« spurgte Jytte hende fra Vinduet, hvor hun sad med Haanden under Kinden og saae ned paa Gaden, som om hun kun var halvvejs nærværende.

»Fordi han ser alting gennem sværtet Glas i disse